

frontje, dat iets heel kleuterigs was aan zijn forsche statue van een lijf. Hij liep naast haar kleine stakkerige pasjes met lange schommelingen van zijn lichaam, het frischgezonde hoofd robuust boven haar verkleurd bontmutsje, waaraan twee staartjes uitstaken als pluimige ooren.

— Goed werk, hè, Van Hoorn, praatte hij luidruchtig, — vanmiddag om drie uur vrij!

— Ja, prettig voor de kinders, antwoordde ze, terwijl ze zich onhandig het gladde, beijzelde dijkpad opsjorde, waarlangs den geheelen morgen de kinderen gegleden hadden.

— Glad, hè, deed de jonge onderwijzer onverschillig, zijn voeten schrap zettend met de randen der zolen. — 't Zou me niks ont-schieten, of onze nieuwe collega rolt vanmiddag bij wijze van welkom zoo naar beneden!

Juffrouw Van Hoorn lachte flauwtjes, met kleine slof-pasjes zich naar boven schuivend.

— De vaart zal gauw dragen! zei de onderwijzer, toen ze op den dijk stonden, waar het bevroren kanaal als een spang tegenaan lag. — O, maar je rijdt niet, deed hij met een tikje minachting, — en te oud om te leeren natuurlijk....

— 'k Heb er geen behoefte aan. 'k Heb m'n werk, hè, en m'n boeken.

— Ja, ieder z'n smaak. Adio, tot vanmiddag!

— Bonjour....

De vorst had den met wagensporen diep door-beten weg beribbeld met harde, bultige korsten, die de ijzel als een zorgvuldig politoerder glad gemaakt had.... Zich nauwelijks vertrouwend op haar onzekere voeten ging juffrouw Van Hoorn over den hoogen dijk naar haar kosthuis. De stevige, als spijkerslagen vaste stappen van den onderwijzer klonken achter haar rug en terwijl ze moeilijk voortwifelde, de handen, met plotsen verschrikten ruk uit de zakken gehaald, als zwierende vlerken geheven, om haar evenwicht te bewaren, de wind als een nijldige hond jagend om haar beenen, kwam

een groote triestheid haar doorvloeien. Iets kils en bijtends droop in haar naar binnen en iedere porie slorpte het in, tot er al haar leven in verzonken was, ze geen gedachten meer had en geen fizek pijn-gevoel, niets dan die huiverende armoe als een van kou stekend vocht in zich. Haar leven sleepte ze mee als een vaal wezen, dat geen waarde meer had en geen bestemming, dat het licht en den luiden dag schuwde en slechts den avond had en den nacht om zijn vleermuisvlerken zacht open te vouwen....

Er zou dien middag een nieuwe onderwijzer komen in Hassel, ter vervanging van iemand, die haar schijnbaar collegiaal behandelde, maar smalend uit de hoogte deed en haar vrouwelijkheid griefde.... Ze koesterde zoo'n stille hoop, dat de nieuwe collega nu eens iemand zou zijn, die even sympathiek en even voorkomend was als dominee. Dat was haar credo, want de jeugdige prediker was de eenige „heer" in Hassel. Zij was gecharmeerd van de wijze waarop hij, met een coquet zwaaitje, zijn hoogen hoed afnam en zij verbeeldde zich te ruiken, dat hij een zeer zachte, nobele odeur gebruikte, wat hem in haar oogen tot een benijden prins verheerlijkte. In zijn toga, de bef als een zwaardslag wit over het ernstige zwart, vond zij hem een wonder van mannelijke schoonheid en zij volgde de lijn zijner gebaren met een steelsch genot. Tusschen de schaarsche kerkgangers te Hassel zat zij met haar heimelijke aanbidding stil-vreugdig te soezen, den klank zijner stem als het zacht uitzingen van een gong aan haar oor, zonder dat zij een woord onderkende. Dan had ze geen enkele verholen begeerte, ze vond het goed zoo en wilde niet meer dan dat.... Maar thuis, als ze den heelen verderen Zondag moest voortdroomen met zijn gestalte als een vage silhout in haar gedachten, besefte ze fel, hoe schamel haar eendags-geluk was....

In den nieuwen onderwijzer verwachtte ze, met pijnende gretigheid, iemand, die zacht gemanieerd zou zijn, die een gedisc-